

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1127/2021
24.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Републике Србије – Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Трајан Романовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2057/20 од 04.11.2020. године, на седници већа одржаној дана 24.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2057/20 од 04.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2057/20 од 04.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 400/18 од 15.11.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за коришћење прољопривредног земљишта за агро-економску 2015/2016 годину исплати износ од 3.964,78 евра, са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати од 27.03.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу по истом основу исплати износ од још 13.273,09 евра са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати од 27.03.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 51.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату камате на трошкове поступка од дана правноснажности до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2057/20 од 04.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда, садржана у ставу другом, трећем и четвртим изреке.

Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату новчане накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агро-економску 2015/2016 годину, сагасно одредби члана 2. став 1. Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник РС“ бр. 62/2006...112/2015). О праву тужиоца и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о парници ради исплате, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, те не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате, поднета је 28.03.2018. године, а побијана вредност предмета спора је 13.273,09 евра у динарској противвредности. Првостепена пресуда је донета 15.11.2019. године, а другостепена пресуда је донета 04.11.2020. године.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не

прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић